

Avui parla

Espanya ens surt a compte

Arnau Bonada

Economista, president de la Xarxa Onion i vicepresident segon del CIESC

El gran Xavier Sala-i-Martin fa temps que reflexiona sobre la importància de les institucions en l'economia. Per institucions, es refereix als valors, a les idees comunament acceptades dins d'una determinada societat. En definitiva, a les regles del joc establertes. Com a exemple il·lustratiu, destaca que els principals científics que han desenvolupat la intel·ligència artificial als Estats Units són europeus, que han marxat del continent perquè aquí no els retribuïm com es mereixen. El nostre codi de valors no tolera l'existència de grans desigualtats salarials en àmbits professionals com la medicina, la investigació o el món acadèmic. Per contra, sí que consentim pagar autèntiques fortunes a futbolistes. Perquè aquí el que realment ens importa, conclou Sala-i-Martin, és el futbol.

El destí ha volgut que la fase final del Mundial coincidís amb la publicació de noves dades sobre el dèficit d'inversió de l'Estat a Catalunya. En concret, el 2025 en vam rebre el 8,6% del total, quan representem aproximadament un 19% del PIB i un 17% de la població. Si ens comparem amb la Comunitat de Ma-

drid, aquí vam rebre una inversió de 162 euros per habitant, mentre que allà la xifra va ser de 452. Aquest enorme diferencial impacta, de manera directa, en l'estat de la nostra xarxa ferroviària, de les estacions, de les carreteres, de les telecomunicacions, etc.

En paral·lel al dèficit d'inversió, persisteix el dèficit fiscal, és a dir, la diferència entre el que paguem els catalans en impostos i els recursos públics que acaben efectivament retornant al nostre territori. El mateix PSC el quantifica en més de 21.000 milions d'euros anuals, el que equival aproximadament a la meitat del pressupost de la Generalitat. Aquesta fuga de recursos afecta directament el sistema educatiu, la sanitat, la seguretat, la protecció social... En definitiva, la qualitat dels serveis públics que rebem els ciutadans de Catalunya.

És evident que totes aquestes dades objectives expliquen part de la manca de benestar i d'horitzons que patim en el nostre dia a dia. I, recalco, que patim totes i tots: siguem de dretes o d'esquerres; tinguem els vuit cognoms catalans o els nostres avis siguin de Granada; ens diguem Jofre, Fàtima o Yuliana; visquem a Nou Barris, a Del-

tebre o a Banyoles; siguem empresaris, funcionaris, directius o peons. Incomprendiblement, com a societat, acceptem aquesta situació d'injustícia crònica amb resignació, sense sortir al carrer ni ser capaços de bastir cap indici de front comú.

Aquests dies hem vist com molts ajuntaments han instal·lat pantalles gegants a les places d'arreu de Catalunya. Hem vist moltíssima gent embolcallant-se amb la bandera d'Espanya, nombrosos balcons exhibint-la amb orgull i una munió de vehicles fent-la ondejar amb devoció.

Tota aquesta efervescència espanyolista sembla que té una explicació ben clara. Que la Renfe presti un servei tercermundista, que les autopistes estiguin abonyegades, que l'educació i la sanitat es trobin al llindar del col·lapse, que el crim organitzat s'expandeixi, que les persones dependents morin mentre esperen els ajuts, que els centres d'investigació no puguin retenir el talent... En el fons tot plegat ens és relativament igual. El que realment ens importa aquí és el futbol. Per tant, pertànyer a Espanya ens surt a compte.